

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Charlotte Hawkes

Elterelő hadművelet

Lucy Clark

Mindig van remény

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Charlotte Hawkes, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A SZÍVHANG 658. eredeti címe: *A Surgeon for the Single Mum*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
• Magyarra fordította: Scheer Katalin

© Lucy Clark, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021
A SZÍVHANG 659. eredeti címe: *The Surgeon's Courageous Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)
Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)
• Magyarra fordította: Fürst Anna

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 658–659. számában, 2021
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-279-3

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Charlotte Hawkes
Elterelő hadművelet

1. FEJEZET

– Ez komoly? Képes voltál ezért iderángatni?

Talank Basu az ajtófélfának dőlt, és felháborodottan forgatta a szemét.

– Drága húgocskám, azt hittem, vészhelyzet van, erre te azzal jössz, hogy menjek el egy vakrandira? Nem hiszem el!

– Nem értem, miért vagy ennyire felháborodva. Nem azt mondtam, hogy vedd feleségül, mindössze annyit kérek, hogy kísérd el a kórház báljába.

– Nem.

– Kérlek, Tak! Effie Robinson nemrég költözött a városba, és most kezdett a légimentőknél. Tényleg nagyon kedves lány, ráadásul rendkívül csinos! Már négy orvos és két ápoló is próbálkozott nála. Ha egyedül kell mennie a bálba, rengetegen le fogják támadni. Szüksége van a támogatásodra.

Az orvos elhúzta a száját. Ha a húga egyszer valamit a fejébe vesz... Hetti lefegyverző mosolyának már gyerekkorában sem tudott ellenállni.

Most viszont megmakacsolta magát.

– Mint már említettem, egyedül megyek a bálba. Most pedig végre elindulok haza.

Vagy három órával ezelőtt lejárt a műszakja, de nem tudta otthagyni a pácienseit – a sürgősségin nagyon sűrű volt az éjszaka.

Így aztán még mindig a kórházban volt, hogy meghallgassa Hetti örült kérését. A húga felnőtt ember, felelősségteljes orvos, az ő számára mégis az a kicsi lány maradt, akire neki kell vigyáznia.

– Szuper, ezzel csak még jobban felhívod magadra a figyelmet. Az álompasi Tak Basu egyedül megy az év legjelentősebb társasági eseményére! Mindenki rólad fog pletykálni, azt garantálom. Ráadásul ez anya számára is felhívás keringőre: mindent el fog követni, hogy találjon neked egy tökéletes partnert, akit ugyanúgy nem ismersz majd, mint Effie-t.

– Pont ezért megyek egyedül – morgott a férfi. – Elegendem van belőle, hogy valahányszor szóba állok egy nővel, vagy netán elmegyek vele szórakozni, máris mindenki azzal nyaggat, mikor veszem feleségül.

– Hadd hívjam fel a figyelmedet arra, hogy amennyiben egyedül mész el az estélyre, mindenki azt fogja gondolni, hogy a szingliségedet demonstrárod.

– De hát szó sincs ilyesmiről!

– Ennek ellenére az összes nő, akinek rád fáj a foga, megpróbál majd behálózni. Nem valami okos döntés egy ilyen szuperintelligens pasitól.

– Nagyon furfangos vagy, húgocskám. Megpróbálsz úgy beállítani a dolgot, mintha egyenesen az én érdekem lenne elhívni a bálba ezt a bizonyos Effie-t.

– Mert pontosan ez a helyzet. Effie és te tökéletes párost alkottok. Egyikőtök sem akar kapcsolatot, és mindketten távol akarjátok tartani magatoktól a kéretlen jelentkezőket. Ráadásul így anya jelöltjeitől is megkíméled magad.

– Na persze, most azt mondja, nem akar kapcsolatot, aztán hirtelen kiderül, hogy mégiscsak. Mindig ez van.

– Te jó ég! Ezt a nagyképűséget! Vigyázz, mert ezzel a hatalmas egóddal nem biztos, hogy beférsz az ajtón. Egyébként is úgy nézel ki, mint egy olimpiai bajnok. Csupa izom. Nem csoda, hogy ilyen arrogáns vagy.

– Nem vagyok arrogáns. Legalábbis nem szándékosan. Egyszerűen csak nem vágyom hosszú távú kapcsolatra, házasságról nem is beszélve.

– Effie tényleg nem olyan, mint a többiek. A saját szememmel láttam, hogy pattintja le az összes pasit, aki flörtölni akar vele. Barátságosan, de határozottan. Hidd el nekem, tényleg nem arra hajt, hogy találjon magának valakit.

– Akkor sem hívom meg. Még a kedvedért sem.

– Ha megismered Effie-t, más lesz a véleményed. Még az is lehet, hogy megkedveled. Ugyanolyan ambiciózus és munkamániás, mint te. Mellesleg elképesztően jól néz ki.

– Na jó, én megyek.

Tak felkapta a hátizsákját, és elindult a folyosón kifelé. Ebben a pillanatban kivágódott az osztály dupla ajtaja, és a légimentő csapat betolta a sebesültet. Az új doktornő nem lehetett más, mint Effie.

– Ő Danny – nézett végig az újraélesztésért felelős kollégákon a nő. – Húszas évei elején járó férfi, kerékpáros. Körülbelül egy órával ezelőtt negyven kilométeres sebességgel tekert, amikor az egyik mellékutcából kivágódott egy autó. Danny megpróbált kitérni előle, de nem sikerült elkerülnie az ütközést. A levegőbe repült, majd az aszfalthoz csapódott.

Tak letette a hátizsákját, és lenyűgözve nézte az új orvost. Ha Hetti látná, elégedetten dörzsölné a kezét.

– Volt rajta sisak – folytatta a nő –, de sajnos összetört. A szemtanúk szerint Danny nagyjából tíz percig eszméletlen volt. A glasgow-i kómaskálán kilences volt az érkezésünkkor.

Leginkább a nő határozott fellépése keltette fel Tak figyelmét. Tökéletesen kézben tartotta az egész teamet. Narancssárga repülő egyenruha volt rajta, nem használt sminket, sűrű, lángvörös haját szoros kontyba fogta. Mégis lélegzetelállítóan gyönyörű volt.

Effie nem nézett a jegyzeteibe, kívülről fújta minden szükséges adatot. Még egyszer végignézett a csapaton, majd a pillantása megállapodott a férfin.

Tak fejből kirepültek a gondolatok. Megállt az idő, megszűnt a tér. Egyszerűen nem létezett semmi, csak... ez a szépséges nő. Soha életében nem élt még át hasonlót.

Amikor a doktornő megszólalt, a hangja nyugodtan és tisztán csengett. Tak viszont úgy érezte magát, mintha most szállt volna le egy örületes sebességgel száguldó körhintáról.

– Intubáción és jobb oldali thoracotómián esett át. Sérülései főntről lefelé: zárt koponyasérülés, hat centiméteres vágás a jobb halántékon, jobb oldali kulcscsonttörés, a váll feltehetőleg kificamodott, valamint több bordája eltört. Morfiumot és midazolámot kapott. Szállítás közben stabil volt az állapota. Sürgősen szükség van további manuális és képalkotó diagnosztikai vizsgálatokra, hogy kizárjuk a belső sérüléseket.

– Rendben – bólintott Hetti, és átvette a beteget. – Szükségünk van egy teljes CT-re, de a beteg állapota még nem elég stabil hozzá. Allison, mérd meg a vérnyomását és a pulzusát!

Effie hátrált egy lépést, hogy ne zavarja a team munkáját, de azért kéznél legyen, ha esetleg még felmerül valami kérdés a pácienssel kapcsolatban. Mindkét csapat profin tette a dolgát, egyetlen percet sem vesztegettek. Effie még elvégezte a kötelező dokumentációt, aztán már mehetett is vissza a helikopterhez.

Talank Basu még mindig ott állt a folyosón, és a nőt bámulta. Semmi másra nem tudott gondolni, csak a húga gyermekét kísérletére, hogy összeboronálja őt a légimentő csapat legújabb tagjával. Ami azt illeti, pillanatnyilag maga Tak is gyámoltalan kamaszfiúnak érezte magát. Holott annak idején egyáltalán nem volt gyámoltalan, hiszen ő volt a férfi a háznál. Majdnem segítség nélkül nevelte fel Hettit, Rafit és Sashát. Az anyjuk – a Mama, ahogy Hetti nevezte – időnként ugyan felbukkant, de többnyire nem volt jelen az életükben, különösen azután, hogy Saaj is megszületett.

És az apjuk? Tak mély lélegzetet vett. Ha valakire nem akar hasonlítani, akkor az az apja.

Hetti azt hiszi, hogy a karrierje miatt nem akar családot alapítani, de nem erről van szó. Vagy legalábbis nem egészen. A munkája miatt teljesen megbízhatatlan társ lenne, úgyhogy jobb, ha nem is megy bele ilyesmibe.

Most mégis itt áll földbe gyökerezett lábbal, és úgy nézi ezt a nőt, mintha sosem látott volna még hozzá hasonlót.

Mit is mondott a húga? Hogy nem is igazi randevúról volna szó. Inkább amolyan kölcsönös segítségnyújtásról egy nehéz helyzetben, hogy mindketten távol tartsák maguktól a nemkívánatos érdeklődőket.

Ha eszébe jutottak a kolléganői, akik az ő szingliségét úgy értelmezték, hogy csak a tökéletes nőre vár, vagy ha az anyjára gondolt, aki nem győzött sopánkodni amiatt, hogy a legidősebb fia

még mindig nem állapodott meg... Lehet, hogy Hetti ötlete nem is olyan abszurd? Talán tényleg szüksége van egy kis támogatásra. Vagy egy elterelő hadműveletre.

Effie éppen befejezte a papírmunkát. Tak nagy levegőt vett.

– Dr. Robinson, válthatnánk pár szót négyszemközt?

– Elnézést, nem vagyok biztos benne, hogy jól értettem. Maga most randira hívott engem?

Effie rendkívül büszke volt a lélekjelenlétére. A hangja nem remegett, a szíve viszont olyan vadul kalapált, hogy alig hallotta a saját szavait.

– Nem. Csak azt szeretném, ha úgy tennénk, mintha együtt mennénk a bálba.

A lány felvonta a szemöldökét.

– Ez valami vicc? Vagy inkább sértésnek szánja? Maguknál így szokás beavatni az új munkatársakat? Mert akkor azt kell hogy mondjam...

– Nincs időm ostoba tréfákra – szakította félbe a férfi kissé ingerülten. – Szükségem van valakire, aki eljön velem a bálba, és úgy tudom, maga is hasonló cipőben jár.

– Biztos vagyok benne, hogy legalább száz olyan nő van ebben a kórházban, akik szívesen mondanának igent erre a felettébb romantikus ajánlatra. Én azonban nem tartozom közéjük.

Effie nem az a fajta újonc volt, aki már attól is fülig pirul, ha a jóképű Tak Basu ráköszön a folyosón. Tak magas volt, sötét hajú, titokzatos. Nem egy playboy, de a pletykák szerint már jó néhány csodaszép nő szívét összetörte.

Effie-t azonban cseppet sem érdekelték az ilyen arrogáns szépfiúk. Egy életre megtanulta, hogy ne dőljön be nekik, amikor tizennyolc évesen teherbe esett, és egy újszülöttel a karján kezdte meg a tanulmányait Oxfordban.

Tizenhárom éve Nell volt a mindene. Soha semmi nem volt olyan fontos számára, mint a lánya, még az orvosi karrierje sem, amelyre pedig gyerekkorától fogva vágyott.

Most mégis megszólalt a fejében a vészcsengő.

– Éppen azért hívtam meg magát, mert tudom, hogy nem olyan, mint a többiek. Szó sincs semmiféle viccről, mint ahogy romantikus randiról sem. Inkább úgy fogalmaznék, hogy kölcsönösen előnyös megállapodást kötünk.

Effie mondani akart valamit, de meggondolta magát. Első hallásra örütségnek tűnt a férfi ajánlata, de ha jobban belegondolt... Az orvos komoly tekintete, nyugodt hangja arról győzte meg, hogy akár működhet is a dolog.

Tak Basu volt a kórház sztárja, a facér nők legáhíttabb célpontja. Effie hallotta, hogyan áradoznak a kolléganői a férfiről, azt azonban álmában sem gondolta volna, hogy ekkora hatással lesz rá.

Dr. Basu vonzerejének sajnos ő sem tudott ellenállni. Minden porcikája, minden sejtje kész volt engedelmeskedni a férfi kívánságainak. Lenyűgözte Tak hatalmas keze, erős karja, magabiztos tartása. Gyönyörűen csillogó fekete haja, amely kissé hosszabb volt, mint amit egy fegyelmezett orvostól várt volna az ember.

Moccanni sem mert, úgy tett, mint aki még mindig az úrlapok kitöltésével van elfoglalva. Attól tartott, ha egyenesen a férfi szemébe nézne, végképp nem tudná kivonni magát a bűvköréből.

– Mégis honnan az ördögből veszi, hogy kísérőre van szükségem? – kérdezte végül elvörösödve.

Egy halk, de kitartó hang az agya hátsó részében folyamatosan azt suttogetta, hogy sürgősen zárja le ezt a képtelen beszélgetést, udvariasan utasítsa vissza a meghívást, és lépjen le innen. Ha bárki más állt volna elő ilyen javaslattal, már rég faképnél hagyta volna.

– Hetti szerint magának is kell egy kísérő, és nekem is.

– Hetti?

– Dr. Hemavati Basu – bökött állával a húga felé Talank.

Effie-nek csak most esett le a tantusz. Hogyhogy eddig nem kapcsolta össze őket? Ebből is látszik, mekkora stresszel járt a költözködés, különösen, hogy kiskamasz lánya, Nell egyáltalán nem akart az ország másik végébe költözni.

– Tudom, hogy kicsoda Hetti. Csak nem értem, miért beszélt rólam magának.

– Hettitől tudom, hogy gondot jelent magának a jótékonysági gála, mivel nem akarja elfogadni egyetlen férfi meghívását sem, ugyanakkor azt sem szeretné, ha a bálon úton-útfélen udvarlókba botlana.

Még szerencse, hogy Nellről nem beszélt Hetti! – gondolta Effie megkönnyebbülve. Utálta, ha az emberek arról pletykálnak, milyen fiatalon szült gyereket, vagy azon álmélkodnak, hogyan szolgálhat a légimentőknél egyedülálló anyaként. A sürgősségi osztályokon, ahol eddig dolgozott, bármikor kérhetett segítséget a kollégáitól, a légimentő csapatot azonban mindössze hárman alkotják: ő és a két ápoló.

Vajon akkor is felvették volna az alakulathoz, ha bevallja, hogy van egy lánya? Effie nem volt biztos benne.

Önérzetesen felszegte az állát.

– Szóval tulajdonképpen meg akar menteni, mint valami dicső lovag?

Az irónia még mindig jobb, mint az a kamaszos izgalom, amit a férfi közelsége vált ki belőle.

– Értelmezheti így is, ha kedve tartja. De tekintheti szintiszta önzésnek is a részemről.

– Még mindig nem értem, mi előnyöm származik nekem ebből.

– Hetti szerint minden energiáját leköti a munkája, sosem megy szórakozni. Ugyanakkor nagyon is felkeltette a kollégák érdeklődését. Ha egyedül megy a bálba, nem fogják békén hagyni a kéretlen udvarlók. Ha viszont együtt megyünk, senki nem fog maga körül legyeskedni.

Ez aztán az önbizalom! Dr. Basu barátnőjére még ránézni sem mernek a többiek? A vicc az, hogy valószínűleg tényleg ez a helyzet.

– Ezt a módszert szokta alkalmazni, ha alkalmi szexre vágyik? Elég kínos lenne, ha...

– Ez nem a szexről szól.

– Egy harmincas, egyedülálló férfi, aki nem akar szexet? – Ez csaknem úgy hangzott, mintha Effie flörtölni akarna.

– Nem akarok szexet... magával – helyesbített Tak.

– Aha. Hát akkor... ezt tisztáztuk.

Az orvos kisfiús mozdulattal a hajába túrt, amivel végképp lefegyverezte Effie-t.

– Nem úgy értettem – szabadkozott a férfi ügyetlenül. – Egyszerűen csak szükségem van valakire, akit minden kötelezettség nélkül elvihetek a bálba. A családtagjaim ugyanis, élükön anyámmal, a fejükbe vették, hogy mindenáron találniuk kell számomra egy nőt, ha már én magam képtelen vagyok rá. Ezért gondolom, hogy Hetti ötlete esetleg beválhat.

– Hogy időt nyerjen?

– Pontosan.

Tak úgy mosolygott, hogy a lány csaknem beleszédült.

– Érdekes – jegyezte meg Effie. – Miért nem mondja meg az anyjának az igazat?

– Ez nem tartozik magára.

Kínos csend telepedett rájuk.

– Sajnálom, nem akartam udvariatlan lenni – enyhült meg az orvos. – Valamiért meg vagyok győződve róla, hogy kímélnem kell a családomat. Ez valami kényszerképzet nálam.

Effie-nek összeszorult a torka, a mellkasába ismerős fájdalom költözött.

– Ez igazán... tiszteletreméltó kényszerképzet.

Mit nem adott volna érte, ha olyan családban nő fel, amelynek tagjai kölcsönösen óvják és kímélik egymást! Ehelyett az egész gyerekkora véget nem érő vándorlás volt intézettől intézetig, nevelőszülőtől nevelőszülőig. Mindenki azt érezte vele, hogy kolonc, akiben nincs semmi szeretnivaló.

Pontosabban akadt két család, akik kedvesnek tűntek. Effie imádkozott, hogy örökbe fogadják. Az utolsó pillanatban azonban mindig felbukkant az anyja, meggyőzte a hatóságot, hogy lejött a szerről, és most már képes maga is ellátni a lányát. De az anyja sosem maradt sokáig tiszta.

Tak hangja rántotta vissza a jelenbe.

– Szóval? Áll az alku? – kérdezte a férfi.

– Rendben – bólintott rá Effie.

Ezer oka lett volna, hogy nemet mondjon. Először is Nell miatt. Mégis úgy döntött, hogy ezúttal nem a józan érvekre hallgat, hanem... Tulajdonképpen mire is?

– A kocsim amúgy is szervizben van, nem tudnék mivel menni.

Ennyiből már az igazat is bevallhatta volna. Hogy az autója egy vén tragacs, amivel nem szívesen mutatkozik a kollégák előtt. A környezete nem értette volna, miért nincs több pénze, jobb kocsija, hiszen az orvosok köztudottan jól keresnek. Csakhogy neki az összes létező diák- és egyéb szóba jöhető hitelt fel kellett vennie, hogy egyedülálló anyaként finanszírozni tudja a tanulmányait. Be akarta bizonyítani magának, hogy képes rá. És persze Eleanornak, az egyetlen embernek, aki hitt benne.

Még a hitelekkel is épp csak hogy a felszínen tudta tartani magát. A gyereknevelés iszonyú költségekkel járt. Most már kicsit jobb volt a helyzet, de még mindig Nell neveltetésére ment el a pénze java része. Egyrészt meg akart adni neki mindent, amit ő maga nem kapott meg, másrészt lelkiismeret-furdalása volt, hogy több időt töltött a munkájával, mint a lányával.

Az ő gyönyörű, okos és vicces lánya a környék legjobb magániskolájába járt, ami több tízezer dollárba került évente – sítáborok, iskolai kirándulások, külföldi cserediákprogramok, nyári tanfolyamok nélkül. Mindegy, az ócska autója még elpöfög egy-két évig.

Persze esze ágában sincs minderről beszámolni dr. Talank Basunak. Úgy döntött, hidegen hagyja, mit gondol róla a férfi. Elvégre az efféle pimasz, önelégült ficsúroktól mindig is távol tartotta magát.

Sosem vett részt a kolléganői vidám csevegésében, ha épp valamelyik jóképű orvos vagy ápoló szerelmi életéről pletykáltak. Soha nem is vágyakozott senki után, még szórakozni sem járt el. Néha elábrándozott egy-egy színésről, vagy akit az újságban látott, de a való életben nem találkozott olyan férfival, aki hatással lett volna rá. Nell apja volt az utolsó, aki el tudta csábítani. Élete legnagyobb tévedése! Mindössze néhány hónapig tartott a kapcsolatuk, már ha egyáltalán annak lehet nevezni, ami köztük volt. Tulajdonképpen csak azért történt, mert még gyászolt, és rettenetesen magányos volt. Eleanor halála sokkal jobban megviselte, mint az egész hányatott gyerekkora. Képtelen volt felfogni, feldolgozni, hogy egy részeg sofőr egyetlen pillanat alatt kiolthatja egy olyan csodálatos, melegszívű ember életét, mint Eleanor!

Akkor megfogadta, hogy soha többé nem enged közel magához senkit. Nem bírta volna elviselni több fájdalmat, több csalódást.

Az órájára nézett.

– Ideje visszamennem a helikopterhez.

– A világért sem akarom feltartani. Csak feltettem egy egyszerű kérdést, maga az, aki még mindig nem válaszolt rá.

– Úgy gondolja? Akkor teljesen világos leszek. A válaszom: nem, dr. Basu. Nem akarok magával menni a jótékonysági bálba.

– Értem. Köszönöm.

Mielőtt még meggondolhatta volna magát, Effie összerendezte a dokumentumokat, majd felállt, és nagy lendülettel elindult a kijárat felé. Már csak odakint vette észre, hogy a férfi ott jár a sarkában.

– Maga követ engem? – fordult hátra felháborodottan.

– Bocsánat, hogy tönkreteszem a drámaira tervezett távozását, de éppen hazafelé tartok. Az autóm a leszállópálya melletti parkolóban áll.

Ilyen nincs! Nevetséges lenne, ha továbbra is a férfi előtt masírozna, de az is elég kínos, ha ezt a kétszáz métert néma csöndben teszik meg egymás mellett.

Ebben a pillanatban Effie észrevette azt az orvost, aki már háromszor hívta randira, és láthatóan továbbra sem nyugodott bele, hogy a „nem” tényleg nemet jelent. Az arcán lehengerlőnek szánt mosoly terült szét, ahogy meglátta a lányt, és máris elindult felé. Effie pánikba esett. Természetesen hízelgő volt számára, hogy a férfiak érdeklődnek iránta, csakhogy ez a fickó annyira el volt telve magától, hogy egyre hevesebb támadásba lendült.

– Mit is mondtál? – szólott Effie Takhoz olyan hangosan, hogy a másik férfi is meghallja. – Mikor

jössz értem a bál előtt?

Tak a közeledő kollégára, majd a lányra nézett. Egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. Sötét szeme pajkosan csillogott, amikor megszólalt.

– A fél nyolc megfelel?

– Fél nyolc. Tökéletes – vágta rá sietve Effie. – Már alig várom.

A legrosszabb az volt, hogy tényleg így gondolta.

Effie a lepukkant ház előterében várt a férfit. A lélegzete is elállt, amikor meglátta a karcsú, izmos alakot a tökéletesen szabott szmokingjában. A férfiasság és az elegancia megtestesülése! Körülbelül annyira illett ebbe a környezetbe, mint az angol királynő egy romkocsmába.

Bizsergett a bőre az izgalomtól, mégis legszívesebben lefújta volna az egészet. Jobb lett volna otthon maradni, és folytatni a beszélgetést Nell-lel.

Persze felfoghatja úgy is, hogy Tak remek lehetőség arra, hogy egy kicsit elterelje a figyelmét a problémáiról.

– Felmentem volna érted – jegyezte meg a férfi.

Effie-nek eszébe jutott a jó öreg Mrs. Appleby, akire a lányát bízta ma estére. Bár az idős hölgy már kissé süket volt, ettől még rettenetesen érdekelték mások magánügyei. Nem volt olyan pletyka, ami ne jutott volna el hozzá, és amit ne adott volna tovább a legnagyobb élvezettel. Tak Basu az év szenzációja lenne számára.

– Semmi gond – erőltetett magára egy fesztelen mosolyt. – Végül is ez nem igazi randi, mint tudod.

– Ha véletlenül elfelejtettem volna, úgyis emlékeztetsz rá. Mindenesetre varázslatosan nézel ki.

A lány belepirult a bókba. A ruhája több szezonnal korábbról származott, ezért meglehetősen olcsón jutott hozzá. Nagyon remélte, hogy ez a kis család senkinek sem fog feltűnni.

– A hajad... különösen gyönyörű – tette még hozzá Tak.

Effie tudta, hogy nem szabadna komolyan vennie a férfi szavait. Ennek ellenére jólesett neki a dicséret. Órákat töltött a tükör előtt a hajával bíbelődve, de végül maga is elégedett volt az eredménnyel. Tömött, csillogó fürtök omlottak a vállára – az idejét sem tudta, mikor érezte magát utoljára ilyen elegánsnak.

Effie agya teljesen leblokkolt, amikor a férfi odalépett hozzá, és a karját nyújtotta. Nem tudott nem arra gondolni, milyen érzés lenne, ha ez a mai este igazi randi lenne, nem csak kényszerű egyezés.

– Hát akkor hajrá! Essünk túl rajta – mondta, hogy kiszakítsa magát az ábrándozásból.

– Pont ilyen nőre van szükségem – vigyorodott el a férfi, és átkarolta a derekát.

Effie csaknem beleremegett az érintésébe. Nyilván csak az idegesség teszi – gondolta. Legutóbb két évvel ezelőtt mozdult ki otthonról, akkor is egy rémes jótékonyági esten vett részt, aminek minden egyes perce kínzenedés volt a számára.

Próbált úgy tenni, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy a férfi limuzinnal jön érte. Különös érzés volt becsusszanni a puha bőrülésre, de amikor Tak is beült mellé, és becsukta az ajtót, már semmi másra nem tudott figyelni, csak arra, hogy túlságosan közel vannak egymáshoz.

Ebben a szűk térben esélye sem volt, hogy kiszakítsa magát a férfi búvóköréből. Tak hangja puha paplanként ölelte körbe, sötét pillantása a lelkébe hatolt. Az érintése mintha elektromos árammal telítette volna a sejtjeit, az érzékei kiélesedtek, a teste elevenebbé vált.

– Nem kellene szégyellned, hogy ilyen környéken élsz – szólalt meg váratlanul a férfi.

– Nem is szégyellem.

– Akkor miért nem engedted fel a lakásodba?

– Csak azért, mert... Semmiképp sem azért, mert szégyellem az életkörülményeimet.

– Akkor miért?

Effie-nek nagy gyakorlata volt abban, hogy távol tartsa magától az embereket. Mondhatta volna az orvosnak, hogy semmi köze hozzá, de valamiért mégsem tette. Teljesen megmagyarázhatatlan módon Tak Eleanorra emlékeztette.

– Nem luxuslakásban lakom, ez tény, de nem ez számít. Hanem az, hogy elválasszam egymástól a munkát és a magánéletet.

– Tényleg olyan fontos ez?

– Számomra igen. És a lányom számára is.

Úgy zuhant közénk a csend, mint egy vastag és súlyos színházi függöny. Miért mondta ezt? Mert Tak egy halott nőre emlékezteti, akinek sokat köszönhet?

– Van egy lányod? – A férfi hangja pontosan úgy csengett, mint eddig.

– Nell. Az Eleanor rövid változata. Tizenhárom éves.

– Tizenhárom? Hány éves voltál, amikor...

– Épp csak betöltöttem a tizennyolcat. Ebből azt is ki tudod számolni, hány éves vagyok most. Ja, és nyilván az is érthetővé vált, miért nem járok szórakozni.

Nem tudta volna megmondani, milyen reakcióra számított, de biztos nem arra, ami ezután következett.

– A tizenhárom meglehetősen nehéz kor. Gondolom, nem volt elragadtatva attól, hogy ide költöztetek.

– Hát nem – felelte Effie döbbenten.

– Nagyon nehéz szót érteni vele?

Inkább kijelentésnek hangzott, mint kérdésnek. Tak úgy beszélt, mint aki teljesen otthon van gyereknevelési kérdésekben. Hettitől tudta: a bátyja gyerekkora többnyire arról szólt, hogy gondoskodott a testvéreiről. Ha tényleg így volt, nem lehetett könnyű letennie a felelősséget, amikor a testvérei nagykorúak lettek.

Effie-nél jobban senki sem tudta, mennyire nehéz megszabadulni a múlt terheitől. Azt szerette volna, ha nem a saját gyerekkora határozza meg a lányával való viszonyát. Nem akart túlféltő anya lenni, csak mert neki sosem adatott meg a biztonságos családi háttér.

– Miért kérdezed?

– Mert láttam, milyen feldúlt voltál, amikor érted mentem. Pont úgy néztél ki, mint aki veszekedett valakivel. Már attól féltem, hogy az utcában lófráló kamaszok zaklattak.

– Azok a srácok teljesen normálisak, és a ház sem rossz, bár ráférne egy alapos tatarozás. Nem volt sok időm a keresgélésre, és a fő szempont az volt, hogy ne legyen túl messze Nell iskolájától.

– Szóval a lányoddal vitatkoztál, mielőtt találkoztunk. Akarsz beszélni róla?

– Nem. Miért pont veled kellene gyereknevelési kérdésekről értekezniem?

– Miért ne? Mindenkinek szüksége van valakire, akivel beszélhet a gondjairól.

Effie-nek általában nem okozott problémát rövidre zárni az ilyen beszélgetéseket. Most azonban komolyan elgondolkodott, nem kellene-e meghallgatnia a férfi véleményét.

Néhány pillanatig farkasszemet néztek egymással. Tak meleg, barna tekintete tele volt megértéssel és elfogadással. Mintha tényleg a veséjébe látna.

Effie nem értette, mi történik vele, mi történik kettejük között. Úgy érezte, mintha régebb óta ismernék egymást, mintha valami láthatatlan kötelék kapcsolná össze őket.

A limuzin ekkor megállt, és ő széles mosolyt erőltetett magára.

– Megérkeztünk. Nem akarunk bemenni?

A férfi nem sietett a válasszal.

– Ahogy akarod – biccentett végül.

Amikor a sofőr kinyitott nekik az ajtót, Effie megkönnyebbülten felsóhajtott.

2. FEJEZET

Tak is fellélegzett, hogy nem kell tovább állnia a nő tekintetét. Jégkék, aranyos villanásokkal... Áthatolt a bőrén, és eljutott egészen a szívéig.

Amikor beléptek az impozáns, régi épületbe, gondolkodás nélkül átkarolta a lány derekát. Beleborzongott az érintésbe.

Már akkor felébredt benne a védelmező ösztön, amikor megpillantotta az elegáns, kifinomult Effie-t a koszlott ház előterében. Olyan volt, akár egy eltévedt hercegnő, ő pedig erős késztetést érzett, hogy felkapja, és kimenekítse ebből a méltatlan környezetből. Egy ilyen csodálatos lény nem lépdelhet mocskos, bűzös utcaköveken!

A narancssárga mentős overall tökéletesen elrejtette alakja szépségét, most viszont Tak elé tárult az összes izgató domborulat. Semmi másra nem tudott gondolni, csak hogy magához szorítja a lányt, lefejt róla a ruhát, végigcsókolja teste minden négyzetcentiméterét, és beletúr a csodás, lángoló hajzuhatagba.

Szedd össze magad, ember! – parancsolt magára szigorúan. Minél hamarabb túlesnek ezen az estélyen, minél hamarabb hazafuvarozza ezt a nőt, aki teljesen megbabonázta, annál jobb.

Mégsem tagadhatta, mekkora élvezetet okoz számára végigsimítani Effie hátán, átkarolni a derekát, magához húzni, és bevonulni vele a bálterembe. Elégedett mosollyal nyugtázta a férfi kollégák irigy tekintetét.

Alig léptek be az ajtón, Takot máris letámadta két nőismerőse. Belekaroltak, csacsogtak, flörtöltek, Effie-ről igyekeztek tudomást sem venni. A lány diszkréten félrevonult.

Alig telt el két perc, Taknak máris hiányozni kezdett. A gondolatai még mindig a limuzinban folytatott beszélgetés körül jártak, alig figyelt a fecsegő kolléganőkre.

– Hé, hát te meg mit művelsz? – kapta el Effie karját, amint elszabadult. – Abban maradtunk, úgy teszünk, mintha igazi pár volnánk.

Effie nagyot nyelt. A férfi hirtelen megértette, hogy a lány éppúgy küzd magával, mint ő. Kölcsönösen vonzódnak egymáshoz!

Ekkor egy egész csapat nő közeledett feléjük.

– Támadás jobbról – morogta Tak. – Itt az ideje, hogy megmutassuk, mire vagyunk képesek. Készen állsz?

– Persze. Szerintem nem vagyok rosszabb színész nálad – jelentette ki a lány.

Néhány órával később Tak már egészen biztos volt benne, hogy Effie legalább olyan jól alakítja a szerepét, mint ő. Ha nem jobban.

Rengeteg embernek bemutatta, és valamennyien el voltak bűvölve tőle. Egy pillanatig sem emlékeztetett arra a feldúlt, gyámoltalan lányra, aki toporogva várt rá az omladozó ház előterében. A nők azonnal barátnőjüknek akarták, a férfiak pedig le sem tudták venni róla a szemüket.

Tak is újra meg újra azon kapta magát, hogy megfélemedzik a megállapodásukról, és valóságként kezeli az összetartozásukat. Ha egy férfitársa túlságosan sokáig szorongatta Effie kezét, vagy túl közel hajolt hozzá, legszívesebben vicsorogva ráfordult volna, mint egy neandervölgyi.

– Mindjárt vége az árverésnek – hajolt oda hozzá olyan közel, hogy az ajka csaknem érintette a lány puha fölcimpáját. – Nem licitálunk valamire közösen?

– Azt hittem, te már megtetted a licitjeidet.

– Igen, a golfkurzust Rafinak szánom, a hőlégballonos repülést Hettinek, a csokikészítő tanfolyamot pedig Sashának. Szeretek licitálni, izgalmas játék. Kereshetnénk valami romantikus ajánlatot. Mit szólnál például a párizsi hétvégehez, kettesben? Nem hangzik rosszul.

Tak boldogan konstataulta, hogy a lány nagy szemeket mereszt rá, de még a lélegzete is elakad zavarában.

– Ne felejtse el, hogy nem vagyunk szerelmespár, csak úgy teszünk, mintha...
– De ezt rajtunk kívül senki sem tudja. Szóval? Benevezünk a párizsi kiruccanásra?
Effie arca egy pillanat alatt megváltozott.
– Egy vagyonba kerülhet.
Tak fürkészően nézett rá.
– Mikor voltatok utoljára külföldön a lányoddal?
– Nell most megy egy svájci sítáborba.
– És te?
– Nem érdekes.
– Árudd el nekem, Effie. Még soha nem voltál külföldön, ugye?
Effie az ajkába harapott.
– Egyetemre jártam, aztán azonnal dolgozni kezdtem. Mindezt egyedülálló anyaként.
– Vagyis még sosem voltál külföldön. – Tak hangja ellágyult.
A lány szeme szikrázott a dühtől.
– Igen, de... Felejtse el!
– Azért vagy mérges, mert kiadok egy csomó pénzt, és ezzel még inkább felhívom magunkra a figyelmet?
– Nem erről van szó. Egyszerűen csak... Felejtse el, ahogy már mondtam.
– De hát azért egyeztél bele, hogy velem jössz ma este, mert így mindenki azt hiszi, hogy együtt vagyunk. Ami pedig a pénzt illeti: talán ízléstelennek találod, hogy el akarok költeni valamennyit a fizetésemből?
A lány ellenségesen pillantott rá.
– Nevetséges! Arról nem is beszélve, hogy ez az egész álrandevú nem az én ötletem volt, hanem a tiéd.
– Hettié, hogy pontosak legyünk. Lehet, hogy rajta keresztül próbáltál behálózni? – cukkolta Tak.
– Szeretném felhívni a figyelmedet, hogy bár jól kereső sebész vagy, a vagyonod nagy részét mégsem a saját munkádnak köszönheted. Ti vagytok az egyik leggazdagabb család a városban, de ennek semmi köze ahhoz, hogy most itt vagyok. Te kényszerítettél erre a színjátékra, nekem soha eszembe sem jutott volna egy ilyen eszement ötlet.
– Ó! Szerény, visszafogott nőnek tűntél, most meg kiderül, hogy veszélyes szirén vagy, aki minden férfit az ujjá köré csavar – vágott vissza az orvos.
– Hetti leírása alapján egy céltudatos, rendkívül tehetséges sebészre számítottam, aki melleleg odaadó testvér. Ezzel szemben úgy viselkedsz, mint egy elkényeztetett óvodás.
Ejha! Effi Robinson lenyűgöző alakítást nyújtott. Lángoló vörös haj, csípős nyelv, szikrázó, gyilkos tekintet!
Tak hirtelen nagyon fontosnak érezte, hogy ne így fejezzék be ezt az estét.
– Ne haragudj! – mondta halkán.
– Ne haragudjak? – kérdezett vissza döbbenten a lány.
– Azért, mert tőrbe csaltalak. Sajnálom.
– De hát miért?
– Mert... hirtelen túlságosan valódinak tűnt ez az egész. Mi ketten. Nem akartam hamis illúziókat kelteni. Tudom, nevetséges, de...
– Nem is olyan nevetséges.
Tak közelebb lépett hozzá, és megfogta a kezét.
– Nem kellett volna azzal jönnöm, mennyi pénzem van. Biztosan nagyon nehéz lehetett olyan fiatalon gyereket vállalnod, és közben elvégezned az orvosi egyetemet.
– Ez az én magánügyem, nem kell, hogy tekintettel legyél rá.
Effie most megint olyan elveszettnek tűnt, mint az este kezdetén. Tak semmi mást nem akart, mint megvigasztalni. Arra gondolt, milyen jó lett volna, ha annak idején, tizennyolc éves korában, amikor meg kellett küzdenie a tizenhárom éves, vadóc Hettivel, valaki támogatta volna.

– Nagyon jól csináltad, Effie. Tudom, milyen nehéz egy kamaszlányt visszatartani attól, hogy végzetes hibákat kövessen el. Gondolom, a lányod nem volt elragadtatva attól sem, hogy a mai estét itt töltöd, velem. De ezek a konfliktusok a felnőtté válás részei. Ami meg a pénzt illeti, nincs akkora jelentősége, mint hisszük. Minden szeretetedet és figyelmedet a lányodnak szentelted. Nagyszerű példát mutattál neki. Hidd el, egyszer ő is így fogja látni.

Effie fátyolos tekintettel meredt maga elé. Tak megölelte, és átsietett vele a táncterembe.

– Nem tudok táncolni – esett pánikba a lány.

– Nyugi, majd én vezetlek. Te csak bízd rám magad.

Effie dermedtsége lassan felengedett. Arcát a férfi mellkasán nyugtatta, és hagyta, hogy a lába öntudatlanul kövesse a partnere mozgását.

Tak erre vágyott egész este. Végre a karjában tarthatta ezt a törekeny istennőt! Vajon hallja a lány, milyen hevesen ver a szíve?

Egy pillanatra sikerült belesnie Effie Robinson gondosan felépített védőpajzsa mögé, és ez keserűes diadalérzéssel töltötte el.

Effie felemelte a fejét, hogy Tak mélybarna szemébe nézzen. A férfi tekintete olyan átható volt, hogy attól félt, neki már nincsenek többé titkai előtte.

– Honnan tudod, hogy rendbe fog jönni a viszonyunk Nell-lel?

– Hetti sem volt egyszerű eset tizenhárom évesen. Kétségbe tudott ejteni. Emlékszem, nagyanyám mindig azt mondta: „Hihetetlen, hogy az ember mennyire tud szeretni egy gyereket, miközben legszívesebben megfojtaná!”

Effie boldog volt, hogy betekintést nyerhet a híresen tartózkodó Tak Basu magánéletébe.

– Nagyszerű családod van. Egészen más helyzetben vagy, mint én.

– Apám folyton dolgozott. Anyám... neki is megvolt a maga dolga. Szóval nekem kellett állnom a sarat, ha nem akartam, hogy a testvéreim lába alól kicsússzon a talaj.

Talán a bor tette, talán Tak gyengéd, támogató jelenléte, mindenesetre Effie-re rátört az őszinteségi roham.

– Nell ellopott valamit – csúszott ki a száján.

– Honnan tudod?

– Elmondta nekem indulás előtt.

– Vagy úgy...

– Otthon kellett volna maradnom. De annyira dühösnek éreztem magam, hogy attól féltem, elveszíteném az önuralmamot, és olyasmit mondanék, amit később magam is megbánnék. Szóval úgy döntöttem, nem fog ártani egy kis távolságtartás.

– Bölcs gondolat – simított végig a karján a férfi.

Effie úgy érezte, ha csak pár órára osztja is meg a felelősség terhet valakivel, már az is sokat segíthet rajta. Annyira kimerültnak és tehetetlennek érezte magát!

– Nagyon jó jel, hogy elmondta neked az igazat, ugye tudod? Nyilván szégyelli magát, hiszen tisztában van vele, hogy amit tett, nagyon nincs rendben.

– Még szép, hogy tisztában van vele! Nem úgy neveltem, hogy az higgye, a lopás megengedhető.

– Eszemben sincs kétségbe vonni a nevelési módszereidet, Effie. Csak azt akarom mondani, hogy a lányod azért árulta el neked az igazat, mert segítségre van szüksége. Nagy dolog, hogy hozzád fordult, mert ez azt jelenti, hogy bízik benned.

– Tudja, hogy mindent elmondhat nekem. Mindent.

– Mert nem csak anya-lánya viszony van köztetek, hanem barátság is?

– Igen – bólintott Effie.

– Csakhogy a kislányod már nem tízéves, hanem tizenhárom, ami nagy különbség. Ráadásul éppen most tetted tönkre az életét. Elszakítottad a barátaitól, és akarata ellenére idehoztad ebbe a vadidegen városba, egy vadidegen iskolába.

– Tökéletesen összefoglaltad a lényegét – nevette el magát Effie. – Honnan tudod mindezt?

– Mint már említettem, Hetti sem volt mindig az a jó kedélyű doktornő, akinek megismerted.

Egymásra mosolyogtak. Mintha hirtelen kisütött volna a nap körülöttük. Effie szívét melegség járta át, és még közelebb húzódott a férfihoz.

- Mit lopott el? – kérdezte Tak egy idő után.
- Egy rúzs.
- Ez minden?
- A legjobb az lett volna, ha el sem lopja.
- Hm. Nem akarod kellemesebb irányba terelni a beszélgetést?
- Hogyan? – húzta el a száját a lány.
- Értékelem a humorodat, Effie, de ugye tudod, hogy ez csak elterelő hadművelet a részedről?

A férfimindenelőzetesfigyelmeztetésnélkül pörögni-forogni kezdett vele. Effie belekapaszkodott, és nagyon remélte, hogy nem fog elbotlani a saját lábában. Maga is meglepődött, milyen könnyű volt igazodni Takhoz. Nem volt szükségük szavakra ahhoz, hogy együtt mozduljanak.

Az ellenállás utolsó bástyái is leomlottak benne, kész volt átadni magát a pillanatnak.

– Nell azért lázad ellened, mert tizenhárom éves. Egyszerűen nem tehet mást, ez olyan életkori sajátosság, amin kisebb-nagyobb döccenőkkel minden kamasz átesik. Ráadásul pont most történt egy másik hatalmas változás az életében: elveszítette a barátait, a megszokott környezetét. Úgy érzi, nincs hatalma a saját élete fölött, hiszen te döntöttél így, nem ő. Biztos vagyok benne, hogy a lopás csoportnyomásra történt. Meg akart felelni az új iskolatársainak, akkor is, ha nagyon jól tudta, hogy nem helyes, amit tesz.

Effie némán bólintott. A fejében versenyt futottak egymással a legkülönbözőbb gondolatok.

– Gondolom, azt is tudod, hogy a büntetéssel nem mész semmire. A legfontosabb, hogy beszélni tudjatok egymással.

– Igen, de azért mégsem tehetünk úgy, mintha nem lenne jelentősége annak, ami történt.

– Én sem ezt mondtam. Természetesen meg kell tanítanod rá, hogy minden cselekedetünk következményekkel jár. De ne csak ez vezessen, hallgass a megérzéseidre is! Igyekezz megérteni, mi rejlik Nell viselkedése mögött.

– Mégis milyen következménye legyen egy rúzslopásnak?

– Ezt neked kell kitalálnod. Például elmehettek együtt az üzletbe, és bevallhatjátok, mi történt.

És nyilván kifizetitek a rúzs árát.

– Igen, én is gondoltam erre. De mi van, ha feljelentést akarnak tenni?

– Nem tartom valószínűnek. Mivel egy kislányról van szó, aki életében először követett el ilyesmit, szerintem meg fognak elégedni azzal, hogy megbánja a tettét, és bocsánatot kér.

Effie is úgy érezte, hogy ez lenne a legjobb megoldás.

– De persze nincs rá garancia, hogy beérik ennyivel.

– Nem, nincs.

– Ijesztően hangzik... ugyanakkor tényleg felnőtt megoldás.

– És ne felejtsd el, ő maga vallotta be, mi történt. Lelkiismeret-furdalása volt, de egyedül nem tudta megoldani a helyzetet. Ahogy már mondtam, elsősorban a segítségedre és a megértésedre van szüksége.

– Igen, tudom.

Mégis jó volt mindezt a férfi szájából hallani. Máris erősebbnek, határozottabbnak érezte magát. Az este egészen máshogy alakult, mint gondolta. Tak sem olyan volt, mint amilyennek képzelte. Ez pedig meglehetősen veszélyes felismerésnek tűnt.

Most már csak el kell kísérnie az ajtóig, megvárnia, amíg bemegy, aztán hazamennie. Nem túl bonyolult ügy.

Tak egész úton ezt ismételte magában, mint egy mantrát. Mintha ezzel akarta volna elterelni a figyelmét az érzéseiről – és a teste jelzéseiről, amelyek egész este kínozták.

Őrületség lett volna tagadni, mekkora hatással van rá a lány. Elképesztő élmény volt a karjában tartani tánc közben! Olyan szenvedélyt ébresztett benne, amelyet talán még soha nem érzett.

De sokkal többről volt szó, mint pusztán fizikai vonzalomról. Effie Robinson olyan érzelmeket

váltott ki belőle, amiket réges-rég eltemetett magában. Eddig azt hitte, hogy örökre.

Amikor a limuzin leparkolt a ház előtt, azonnal kiugrott, átment a lány oldalára, és kitárta előtte az ajtót.

Effie megtorpant az előcsarnokban.

– Nem kell tovább kísérned.

– Késő éjszaka van. Szeretném látni, hogy épségben bejutsz a lakásodba.

– Ne butáskodj, Tak!

Elindultak felfelé a lépcsőn, majd a lány lehorgonyozott az egyik ajtó előtt.

– Megérkeztünk – mondta a kezét tördelve. – Köszönöm a szép estét. Tényleg nagyon...

Takban csak most tudatosult, hogy túlságosan közel vannak egymáshoz. Alig tudta levenni a szemét a lány pihegő mellkasáról, érzéki szájáról, amelyet épp az imént nedvesített be a nyelvével. Mindketten tudták, bár legszívesebben mindketten letagadták volna, hogy iszonyatosan vágnak egymásra.

Tak nem hagyott magának több időt a gondolkodásra. Lehajolt, mire forró lehelet csapta meg az orrát. Amikor végre megízlelte azokat az ellenállhatatlanul kívánatos ajkakát, olyan energia szabadult fel benne, ami akár a Holdra is felröpíthette volna.

Talán tényleg a Holdra kerültek, hiszen földi életük során ilyesmit eddig még nem tapasztaltak.

Effie a férfihoz simult, és kéjesen felnyögött. Tak minden idegszálával a lányra figyelt. Úgy érezte, kimeríthetetlen kincsre lelt, amelynek feltárására egy élet is kevés.

Báj és érzékiség, melankólia és vadság, ártatlanság és szenvedély – hogy fér meg ennyi minden egyetlen emberben?

Effie ekkor váratlanul eltolta magától, és hátrébb lépett.

– Ezt nem lehet. Te meg én...

Hátat fordított a férfinak, hogy ne kelljen a szemébe néznie. Előkotorta a táskájából a kulcscsomót, kinyitotta az ajtót, és beviharzott a lakásba.

Tak nem akarta visszatartani. Nem akarta, hogy olyasmit tegyen, amit később megbánná. Effie-nek tisztáznia kell magában, hogy mit akar.

Az álrandevújuk nem volt éppen sikeres, gondolta jó adag öniróniával. Úgy tűnik inkább, hogy besétáltak a saját csapdájukba.

Tak már éppen rászánta volna magát a távozásra, amikor újra kinyílt az ajtó, és kiviharzott rajta Effie, tudomást sem véve a férfiről. Átrohant a szemközti ajtóhoz, és dörömbölni kezdett rajta.

– Nell! Mrs. Appleby! Itt vannak?

– Felvesed az egész házat – figyelmeztette Tak.

– Nincsenek a lakásban! – kiáltotta Effie teljes pánikban.

Az ajtó mögül kiszűrődött a tévé hangja. Effie még dühödtebben kezdett kiabálni.

– Mrs. Appleby! Minden rendben?

Majdnem bezuhant a lakásba, amikor egyszerre csak kitárult az ajtó.

– Még szerencse, hogy Mrs. Appleby olyan süket, hogy semmit sem hallott a hisztérikus kitörésedből – jegyezte meg Nell, majd tekintete az anyja mögött magasodó alakra siklott.

Ha működne az egészséges életöszönöm, most azonnal lelépnék, gondolta Tak. Elvégre nem az ő felelőssége, mi lesz ebből a villogó tekintetű lányból.

De ahelyett, hogy sietősen elköszönt volna, összefonta a karját a mellén, és állta Nell fürkésző tekintetét.

Effie próbált megnyugodni. Nem tudta volna megmondani, melyik a kínosabb: az, hogy pánikrohamot kapott, mert nem találta Nell a lakásban, vagy hogy Tak szemtanúja volt az alakításának?

– Miért itt vagytok? – kérdezte a lányát. – Már rég ágyban lenne a helyed.

– Ezek szerint bementetek a lakásba? – kérdezett vissza Nell, le sem véve a szemét a férfiről.

– Bementem, igen. És mivel nem találtalak, aggódni kezdtem. Hagyhattál volna legalább egy cetlit, hogy tudjam, hol vagy.

– Nem tűnt fel, hogy odaát meg lehet fagyni?

Fél évvel ezelőtt a lánya még nem beszélt volna vele ilyen gúnyosan. Effie mégsem akarta rendre utasítani egy idegen előtt. Különösen nem dr. Talank Basu előtt.

Hideg lett volna a lakásban? A csók teljesen összezavarta. Kicsúszott a talaj a lába alól. Legjobb lesz, ha sürgősen elfelejti ezt az örültséget, és visszatér a megszokott életéhez.

– Miért van hideg a lakásokban? – csendült fel mögötte hirtelen a férfi nyugodt hangja.

– Valószínűleg elromlott a kazán – sietett a válasszal Effie.

– Ami elég gyakran előfordul – tette hozzá Nell.

– Nem olyan gyakran – ellenkezett az anyja.

– Ugyan már, anya, folyton elromlik! Te magad mondtad, hogy egy ócskavas, de a tulajdonos annyira zsugori, hogy nem hajlandó kicserélni.

– Szóltatok neki?

– Persze – vágta rá Nell, majd elfintorodott. – Azt mondja, mivel hétvége van, nem tud tenni semmit. Talán majd hétfőn jön valaki, de lehet, hogy csak kedden.

– Oké – mondta Effie.

– Nem oké – jelentette ki Tak. – Igaz, hogy már nincs tél, de az éjszakák még nagyon hidegek. A tulajnak kötelessége lenne azonnal megjavíttatni a kazánokat.

– Hétvégén nem tud szerelőt hívni. Szerintem ez elfogadható indok.

Tak azonban nem adta fel.

– Nem akarod még egyszer felhívni a tulajdonost?

– Minek? Nell már beszélt vele.

– De ő tizenhárom éves.

– Attól még nagyon felelősségteljes és talpraesett.

Kezdetől fogva egymásra voltak utalva. Effie ugyan szerette volna, ha a lánya minél tovább élvezheti a gyerekkor gondtalanságát, de ez nem volt mindig könnyű egyedülálló anyaként és elfoglalt orvosként.

Ennek ellenére büszke volt rá, hogy Nellnek nem kellett idejekorán szembesülnie a világ sötétebb oldalával. Nem sokat mesélt neki a saját gyerekkoráról, csak néhány válogatott történetet, amelyekből Nell megtanulhatta, miért fontos erősnek és öntudatosnak lenni.

– Egy percig sem kétlem, hogy így van. De azért szerintem mégis fel kellene hívnod a tulajt.

– Nem – húzta ki magát Effie. – Nincs szükségünk szuperhősökre, Tak. Eddig is remekül boldogultunk egyedül.

Néhány pillanatig farkasszemet néztek egymással, majd a férfi megmozdult.

– Rendben, akkor majd én felhívom.

– Nem! – kiáltotta Effie csaknem kétségbeesetten. Még csak az hiányozna! A háztulajdonos nem volt valami kedves fickó. Ha Tak feldühíti, még a végén kihajítja őket az utcára! – Kifizetem Mrs. Applebyt, utána folytathatjuk a vitát.

Felrázta a szunyókáló asszonyt, kezébe nyomta a bankjegyeket, és sietett vissza a folyosóra. Nem akarta, hogy Tak és Nell túl sokáig kettesben maradjanak.

De így is elkésett. Mire visszaért, Tak már a tulajjal társalgott. A párbeszéd meglehetősen egyoldalú volt, a vonal túlsó feléről csak egyszavas beleegyező válaszok hallatszottak.

– Holnap reggel jön a szerelő – mondta Tak, miután letette a telefont. – Nem maradhattok egész hétvégén fűtés nélkül. Ez elfogadhatatlan.

– De megoldható. Legalábbis az én világomban.

– Fogadjunk, hogy ha a saját kazánjáról lenne szó, két órán belül találna valakit, aki megjavítaná.

– Csakhogy nem ő lakik itt, hanem mi.

– Na jó. Pakoljatok be két napra való holmit! Nem maradhattok itt – adta ki az utasítást a férfi.

Ez a pasi most aztán tényleg túl messzire ment! Effie úgy állt vele szemben, mindenre elszántan, összevont szemöldökkel, mint egy westernhős. Ez itt az ő családja! Az ő lánya! Az ő problémája! Egyedül fogja megoldani, mint mindig.

– Szó sem lehet róla!

– Ez a lakás...

– Nagyon hálásak vagyunk, hogy beszéltél a tulajdonossal, a többi már a mi dolgunk.

Tak egy pillanatig habozott, majd úgy döntött, nem vitatkozik tovább. Effie lelkére kötötte, hogy jelentkezzen, ha bármire szükségük van, majd elhagyta a házat.

Effie megpróbálta elhíttetni magával, hogy megkönnyebbült. Nekidőlt a bejárati ajtónak, és arra gondolt, hogy nemsokára válaszolnia kell Nell keresztkérdéseire.

Még soha életében nem érezte magát ennyire kimerültnek.

3. FEJEZET

– Nagyon jó! Abbahagyhatod! – kiáltotta Effie a mentőápolónak, túlharsogva a helikopter zúgását, majd a beteg fölé hajolt. – Emma, minden rendben! Újra itt van köztünk! Effie vagyok, a mentőorvos. Remekül csinálta!

Megkönnyebbült pillantást váltottak az ápolóval. Ez kemény menet volt! Az sem könnyítette meg a dolgukat, hogy a helikopter belsejében nagyon szűkös volt a hely.

Még hosszú percekig minden figyelmüket a beteg asszonynak szentelték, majd Effie leguggolt, és röviden összefoglalta az eddig történeteket.

– Helyreállt a normális szívritmus, a légzés is rendben van. Szívmasszázst alkalmaztunk. Oxigént és aszpirint kapott, adrenalint nem.

– Pár percen belül megérkezünk a kórházhoz – jelentette a pilóta a hangszórón keresztül.

– Nagyszerű! – mosolygott a páciensre a lány. – Mindjárt ott vagyunk, Emma. Nagyon jól csinálja. Addig is igyekszünk magasan tartani a pulzusát.

Mindent elkövetett, hogy a nő ne veszítse el az öntudatát. Ebben a felfokozott izgalmi állapotban szerencsére nem volt ideje azon tépelődni, vajon találkozik-e Takkal a kórházban, vagy sem. Csak jóval később gondolkodott el azon, mennyire ellentmondásos érzések kavartak benne. A lényeg egyike azt remélte, hogy nem lesz ott, a másik része viszont szinte kétségbeesetten vágyott rá, hogy ott legyen.

Az elmúlt néhány napban ez már szinte megszokottá vált. Két Effie küzdött egymással folyamatosan, de egyikük sem tudott tartósan felülkerekedni a másikon.

Amíg a hosszú rámpán betolták Emmát a sürgősségre, Effie végig szóval tartotta az asszonyt. Óriási győzelemként élte meg, hogy sikerült úgy átadnia a beteget a kórházi csapatnak, hogy nem következett be újabb szívleállás.

Most, hogy már nem volt semmi dolga, képtelen volt elterelni a gondolatait a férfiről. Hiszen itt, a kórházban minden rá emlékeztette, mintha az összes kilincs, csempe, pult és sarok őrizné Tak kéz- vagy lábnyomát.

Hihetetlen, hogy még csak három nap telt el a bál óta! A csók óta... Azóta, hogy a férfi bepillantást nyert az életébe. Három rövid nap, mégis egy örökkévalóságnak tűnt. Valószínűleg az volna a legjobb, ha soha többé nem találkoznának, mondta az egyik éneke. A másik viszont nagyon jól tudta, hogy ez hazugság.

– Takot keresed?

Effie összerezett, mintha valami csínytevésen kapták volna.

– Nem, dehogy! – tiltakozott. – Jamest keresem, az egyik ápolómat.

– Á, értem – bólintott Hetti, miközben sokatmondóan mosolygott. – Hogy vagy? Milyen volt a bál?

– Egész kellemes.

– Ezek szerint élvezted?

– Igen, persze. Tak mit mondott róla?

– Hiszen ismered. Sok mindent nem tudtam kihúzni belőle, de azért éreztem, hogy nagyon jól érezte magát. Szerintem még soha nem láttam ennyire vidámnak.

– Hát ez remek. De most már tényleg mennem kell. Vár a helikopter.

Hetti megragadta a karját.

– Várj egy kicsit! Szeretnék még valamit kérdezni tőled.

– Igen?

Effie felhúzta a szemöldökét. Mi az ördög bújt Hettibe? Nem szokott ilyen különösen viselkedni. Egyik lábáról a másikra állt, mint egy diáklány felettetés közben, és még mindig nem szólalt meg. A hátuk mögött, a folyosó végén nyikorogva kinyílt, majd becsapódott az ajtó.

Hetti felsóhajtott.

– Mindegy, nem is olyan fontos. Majd legközelebb megbeszéljük – legyintett, majd ugyanolyan hirtelen távozott, mint ahogy az imént felbukkant.

Effie megrázta a fejét, sarkon fordult, és egyenesen nekiütközött dr. Talank Basunak. Azonnal elöntötte a forróság.

– Tak...

– Effie...

– Épp most beszéltem Hettivel.

– Igen, láttam.

– Te mondtad neki, hogy tartson fel?

– Nem. Ő hívott fel azzal, hogy jöjjenek ide, mert szüksége van rám.

A lány gyomra liftezett az idegességtől. Ezek szerint Tak nem kereste volna őt magától. Az egészséget már megint Hetti intézte!

– Remélem, nem hagytad félbe emiatt egy páciens kezelését.

– Természetesen nem.

– Jó, persze, nem is gondoltam komolyan.

Hosszú másodpercekig csak némán néztek egymásra. Effie kétségbeesetten kutatott az agyában valami értelmetlen beszédtema után.

– Mi a helyzet a kazánnal? Küldött szerelőt a tulajdonos? – kérdezte végül Tak.

Effie habozása mindent elárult.

– Ezek szerint nem.

– Meg fogjuk oldani... Egyébként, ha már így összefutottunk, szeretnék köszönetet mondani.

– Miért?

– Mert bevált a tanácsod Nell-lel kapcsolatban. Ma reggel elmentünk az üzletbe, ahonnan a rúzszt loptam. Igazad volt, nem akartak feljelentést tenni. Nell krétafehér arccal, remegő hangon kért bocsánatot, kétség sem fért hozzá, hogy tényleg megbánta a tettét. Figyelmeztették, hogy ha még egyszer lopáson kapják, nem fogja ilyen könnyen megúszni.

– Gondolom, megértette.

– Meg. Ebben egészen biztos vagyok.

Bár Effie határozottan Nell tudtára adta, hogy elfogadhatatlannak tartja, amit tett, megfogadta Tak tanácsát, és lehetőséget adott a lányának, hogy elmondja a saját verzióját. Éppen azért volt biztos benne, hogy egyszeri esetről, eltévelyedésről van szó, mert nyugodtan meg tudták beszélni az egészséget. Szó sincs arról, hogy Nell megindult volna a lejtőn.

– Én vagyok az első férfi, akivel Nell találkozott? – kérdezte váratlanul Tak.

– Ezt meg hogy érted?

– Ahogy mondom. Előfordult már valaha, hogy hazavittél magaddal valakit?

– Nem mindegy?

– Az volt az érzésem, hogy a lányodban nagyobb volt a kíváncsiság, mint az ellenállás. Azon gondolkodtam, vajon mit szól ahhoz, hogy az anyja sosem jár el szórakozni.

– De hiszen eljárak néha – füllentette Effie nem túl meggyőzően.

Taknak már megint igaza volt. Amikor aznap éjjel kettesben maradt Nell-lel, világosan érezte, hogy a kapcsolatuk végérvényesen megváltozott. Úgy is mondhatnánk, hogy szintet léptek. Azt persze még nem tudta, hogy is fog kinézni ez a hétköznapokban.

– Ezt örömmel hallom.

Egyre kínosabbra nyúlt a csend közöttük, Effie mégsem tudta rávenni magát, hogy elköszönjön, és kísértájon a kórházból. Annál megalázóbbnak érezte, hogy Tak könnyedén megtette ugyanezt.

– Ha nincs más, akkor visszamennék a sebészetre.

Mire a lánynak eszébe jutott, mivel kellene visszavágnia, a férfi már hátat fordított, és elindult visszafelé a folyosón.

– De hiszen nem én hívtalak ide, hanem Hetti! – mondta a lány, inkább csak magának.

Miközben a helikopter felé tartott, felidézte a bál utáni beszélgetésüket Nell-lel.

– Ki volt ez a pasi? – kérdezte a lánya kerek perec. – A barátod?

– Együtt mentünk a bálba, de nem tudom, lesz-e folytatása.

Effie magán érezte Nell fürkésző tekintetét. Nem beszélhetett neki az álrandevúról és arról, hogy egész este azt kívánta, bárcsak igazi volna.

A lánya reakciója azonban teljesen váratlanul érte.

– Rosszul sült el az este? – kérdezte Nell meglepően gyengéd hangon. – Más nővel flörtölt? Amikor Adam Furnissonnal randiztam, ő egész idő alatt Greta Matthewsszal volt elfoglalva. Nagyon megalázó volt.

Nell-nek randija volt? Mégis mikor, az ég szerelmére! De Effie tudta, hogy most nem kérdezősködhet, mert csak elijesztené vele a lányát.

Hihetetlen, hogy az álrandevúja Takkal oda vezetett, hogy Nell – hosszú idő után először – megint a bizalmába avatta.

– Ha egy srác így viselkedik, akkor nem méltó a figyelmedre.

Nell elhúzta a száját, mint aki maga is tisztában van ezzel, de ettől még nem lesz kisebb a fájdalma.

– Tudom – sóhajtott. – De ő Adam Furnisson, anya! A legmenőbb srác az egész iskolában. Már az is nagy szám, ha egyáltalán szóba áll az emberrel.

Effie készített maguknak egy-egy bögre forró csokoládét, aztán lekuporodtak a kanapéra, és hosszan beszélgettek. Nell gyanakvása perceken belül szertefoszlott. Ami néhány órával azelőtt még lehetetlennek tűnt, most megvalósult. Indulatok nélkül, őszintén tudtak beszélni egymással, mint két felnőtt ember.

Mindezt a férfinak köszönhette. Az ő szavaiból merített erőt. Nem azért, mert Tak olyasmit tanácsolt, amire magától ne jött volna rá – természetesen ő is a párbeszédet és a nyitottságot tartotta a legfontosabbnak a gyerekevelésben –, csak hogy az utóbbi időben elveszítette az önbizalmát, és folyton megkérdőjelezte a saját képességeit.

Különös, hogy Tak mennyire tökéletesen átlátta a helyzetet! És bizonyára az sem véletlen, hogy Hetti annyira odáig van a bátyjáért. Márpedig ő nyilván nem csak a híres idegsebészt látja benne.

Effie hirtelen úgy érezte, muszáj többet megtudnia a titokzatos Talank Basuról.

Hosszú órák teltek el vizitekkel, operációkkal és rémes papírmunkával, és miközben Tak teljes mértékben a betegekre koncentrált, az agya hátsó zugában mégis maradt egy kis hely a lány számára.

Ezek szerint még mindig hideg van a lakásukban.

Kettesével szedte a lépcsőfokokat – ebben a napszakban ez mindig gyorsabb volt a liftnél. Próbálta meggyőzni magát, hogy semmi köze hozzá. Se Effie-hez, se a lányához, se a kazánhoz.

Ha fel is lángolt köztük valami, az csak arra való, hogy sürgősen eloltsák.

Büszke volt magára, amiért olyan kimérten tudott viselkedni vele a kórházi folyosón. Ugyanakkor észrevette a csalódottságot a nő szemében, és ez egyáltalán nem töltötte el jó érzéssel. Ezért is lepődött meg annyira, amikor a segélyhívó telefonban – a vonal sercegése és a helikopterzúgás ellenére – Effie hangjára ismert.

– Effie! Mi történt?

– Autóbalesethez hívtak minket. A sérült negyvenéves nő, a GCS-száma hat. A bal pupillája tág és mozdulatlan. Az agyi szkanner subduralis haematomát mutat.

– Akkor hozzátok ide.

– Nem tudjuk. Robbanás történt, minden csupa sűrű fekete füst, a pilóta nem lát semmit. Idejönni sem tud senki.

Tak villámgyorsan átgondolta a helyzetet. A páciensnek sürgősen műtétre van szüksége, egy-két óra késlekedés is tartós károsodásokat okozhat a szervezetében. Vagyis ott kell ellátni a helyszínen, még hozzá azonnal.

Egy pillanatra átfutott az agyán, milyen jó, hogy éppen Effie-t kell instruálnia, de gyorsan elhessegette a gondolatot.

– Meg kell operálnod. Trepanációra lesz szükség.